

stærkt frem i denne Sal. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at adskillige ærede Medlemmer af Flertallet, som nu egentlig ikke ville nogen Afstemning — for jeg kalder ikke det nogen Afstemning, som Flertallet her foreslaar —, jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører vil betegne det saaledes, i alt Fald ikke som nogen Folkeafstemning (*Ordføreren* [Koch]: Det sagde jeg selv). . . . Den ærede Ordfører siger det udtrykkeligt, og jeg tager det til Indtægt, han vil altsaa ikke have nogen Folkeafstemning paa Øerne. Jeg tror, som sagt, ikke, at jeg tager fejl, naar jeg siger, at adskillige Medlemmer af det ærede Flertal have tidligere holdt paa, at der burde foretages en Afstemning, forinden man gik til Vedtagelsen af denne Traktat. I alt Fald er det rigtigt, at 10 ærede Medlemmer i denne Sal have klart, bestemt og tydeligt stillet Kravet op om Afstemning, og efter at dette Forslag har været behandlet her, jeg kan gerne sige under den højtærede Udenrigsministers Tilslutning og efter alle de alvorlige Røster, der have lydt om Afstemning, har Folketinget bøjet sig, og mine Meningsfæller her have bøjet sig. Uagtet vi ikke ere principielt overbeviste om, at det er rigtigt, have vi netop for at gøre en væsentlig Indrømmelse over for de stærke Krav om Afstemning bøjet os, og jeg haaber, det vil erkendes baade her og der, at det er godt, at vi have gjort denne store Indrømmelse; hvorimod Flertallet ingen som helst Indrømmelse har gjort over for dette Krav. Den ærede Ordfører sagde for et Øjeblik siden, at man ikke vilde have nogen Folkeafstemning. Det foreliggende Forslag er en stor Indrømmelse fra det andet Ting: for dog at faa en Ende paa Sagen, og det snarest muligt. Det andet Ting siger alvorligt til dette Ting: Lad os dog se at enes om snarest muligt at faa denne Sag afgjort, den er pinlig paa mange Maader, og lad os enes om Reglerne for en saadan virkelig Folkeafstemning. Flertallets Forslag er i mine Tanker det modsatte af en Indrømmelse over for Folketingets Krav om Folkeafstemning. I Stedet for at tale om nogen som helst Indrømmelse, gaar man yderligere bort fra det, som egentlig ligger for. Den ærede Ordfører har i Dag meget stærkt

betonet, at den Afstemning, der her var Tale om af 1 pCt., ikke havde til Formaal at faa en egentlig Afstemning, men et Raad, en Oplysning til Vejledning af de eneste, der i 40 Aar have haft et Ord at sige angaaende Øernes Anliggender. Det er dog en Misforstaaelse af den ærede Ordfører, naar han siger, at det er de eneste, der i 40 Aar have haft et Ord at sige angaaende Øernes Anliggender. I det eneste Tilfælde, som har været analogt med dette, da man i 1867 oprettede en Traktat med Nordamerika, var det ikke dem alene, der havde noget at sige. Det var 4 Aar efter, at den ulykkelige Kolonialraadslov var bleven vedtagen, samtidig med den ulykkelige Forfatning af 1863; begge vare de ulykkelige for vort Land. I 1867 sagde man ikke, at Kolonialraadsvalgerne vare de eneste, der vare berettigede til at have nogen Mening om denne Sag. Man henvendte sig til Befolkningen og foranstaltede en Folkeafstemning. Dette, om at det kun er 1 pCt. af Vælgerne, der skal stemme, har jeg haft Lejlighed til at tale om før, og jeg skal kun henvise dertil. — Men naar den ærede Ordfører i Dag talte noget spottende, han mente det egentlig ikke, om, at disse Kolonialraadsvalgere havde haft saa mange Behageligheder fra Danmarks Side de sidste 30 Aar, saa man maaske kunde være tilbøjelig til at tro, at de vilde stemme for ikke at blive ved Danmark, saa vil jeg i ramme Alvor sige: Ja, de Herrer Kolonialraadsvalgere have haft mange og store Behageligheder i de sidste 30 Aar fra Danmarks Side; de have haft en Behagelighed, som ingen dansk Kommune har haft; jeg kender overhovedet ingen Kommune i noget Land, der har haft saadanne Behageligheder som disse Vælgere. De have ifølge Kolonialraadsloven af 27de November 1863 et Budget, og det raader de alene for. Det er et Budget med et Underskud paa saadan noget som 3—400,000 Kr. — tidligere var det ikke slet saa stort — og det var ligegyldigt, om Underskuddet er stort eller lille, den danske Regering stadfæstede det i Kongens Navn, og Rigsdagen har ikke haft et Ord at skulle sige. Udgiften udredes af den danske Statskasse, ligegyldig hvor stor Underbalancen er. Jeg gad